

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Tesáka, Ph.D. a soudců JUDr. Davida Rause, Ph.D. a Mgr. Bc. Radovana Havelce, v právní věci žalobce společnosti **OrBit spol. s.r.o.**, se sídlem Nový Jičín, Hoblíkova 18 a 20, právně zast. Mgr. Ing. Lukášem Prudilem, Ph.D., advokátem se sídlem Brno, Bašty 2, proti žalovanému **předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, Joštova 8, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2 R 43/05-Hr ze dne 9.11.2005,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí žalovaného č.j. 2 R 43/05-Hr ze dne 9.11.2005 se zrušuje a věc se mu vrací k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na nákladech řízení částku 4 558,50 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Ing. Lukáše Prudila, Ph.D., se sídlem Brno, Bašty 2.

Odůvodnění:

Žalobce brojí proti rozhodnutí žalovaného č.j. 2 R 43/05-Hr ze dne 9.11.2005, kterým bylo potvrzeno předchozí rozhodnutí vydané v prvním stupni správního řízení č.j. VZ/S 77/05-153/2556/05-Va, jímž bylo zastaveno řízení o přezkoumání úkonů zadavatele učiněných při zadání veřejné zakázky „Podpora terminálu Citrix – Citrix Subscription Advantage“, neboť nebylo shledáno porušení zákona.

Žalobce namítá, že prokázal příslušné oprávnění k podnikání, a tedy splnil požadavek zadavatele na prokázání kvalifikace podle bodu VI. písm. D) výzvy k jednání v jednacím řízení bez uveřejnění č.j. 04/738-8-5888 ze dne 18.3.2005, přesto jej zadavatel z jednání z důvodu nesplnění tohoto požadavku vyloučil. Výpis ze živnostenského rejstříku, resp. jeho ověřená kopie, však je dle žalobce důkazem o skutečnostech tam uvedených a dostatečně žalobcovo oprávnění k podnikání prokazuje. Pokud zadavatel na základě zákona č. 40/2004 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), uplatnil požadavek prokázání oprávnění k podnikání, aniž by specifikoval, jakým způsobem se tak má stát, je volba prostředku na uchazeči o veřejnou zakázku; volba tedy byla na žalobci. Žalobce

tak nabídl zadavateli k prokázání skutečnosti, že mu bylo povoleno podnikat v příslušném oboru, listinu vydanou státním orgánem v rámci jeho pravomoci a příslušnosti – ověřenou kopií výpisu ze živnostenského rejstříku. V obsáhlé právní argumentaci žalobce uvádí, že příslušný bod zadavatelovy výzvy stanovil povinnost „prokázat oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než devadesát dnů, má-li v ní být zájemce zapsán podle zvláštních právních předpisů. Oprávnění k podnikání může zájemce doložit ve stejnopise nebo v úředně ověřené kopii“. Zadavatel tedy dle žalobce neomezil způsob prokazování oprávnění k podnikání, kromě toho ani § 30 odst. 2 písm. c) zákona žádným způsobem prokázání oprávnění k podnikání neomezuje. Žalobce tedy listinu, kterou zadavateli předložil, považuje za důkazní prostředek dostatečně způsobilý doložit podnikatelské oprávnění. Žalovaný měl dle názoru žalobce tento důkaz hodnotit v kontextu obecné správněprávní zásady volného hodnocení důkazů správním orgánem a přijmout jej odlišně od zadavatele jako prostředek s dostatečnou vypovídací hodnotou o zjišťovaných skutečnostech. Žalobce rovněž argumentuje v tom směru, že listina jím předložená je listinou veřejnou, přitom vychází z definice veřejné listiny podávané z § 134 občanského soudního řádu. Pokud zadavatel nehodlal připustit tuto listinu coby způsob prokázání oprávnění k podnikání, měl tuto skutečnost uvést v zadání veřejné zakázky. Žalobce rovněž vylučuje podpůrnou aplikaci zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „živnostenský zákon“), neboť na něj v zákoně není odkazováno. V této právní věci tak dle žalobce není rozhodující, jakou listinu připouští živnostenský zákon coby průkaz živnostenského oprávnění, nýbrž jakou listinu prokazující oprávnění k podnikání měl akceptovat zadavatel. Nadto však žalobce rovněž uvádí, že tím, že rozsah jím poskytnutých údajů v předložené listině odpovídá § 60 odst. 2 živnostenského zákona, tj. zahrnuje všechny živnostenským úřadem evidované údaje (nejen tedy veřejné části), je nepochybně dostatečným důkazem o podnikatelském oprávnění žalobce i při aplikaci živnostenského zákona. Podpůrně tu žalobce uvádí, že údaje obsažené ve výpisu ze živnostenského rejstříku k určitému dni jsou aktuálnější, než by eventuálně mohly být údaje na živnostenském listu vydaném před několika lety. Ten by však zadavatel bez výhrad přijal. Žalobce dále podrobně argumentuje zásadami správního řízení, jež žalovaný nedodržel. Kromě toho má žalobce zato, že nedostatečně precizní a jednoznačnou formulaci podmínky ucházení se o veřejnou zakázku nelze přičítat k tíži subjektu, jenž se hodlá o veřejnou zakázku ucházet. Jsou-li pak dle žalobce údaje obsažené ve výpisu ze živnostenského rejstříku obsahově rovnocenné s údaji v živnostenském listu a je-li také úřad, který je eviduje, tentýž, pak není důvodu, aby takové údaje byly v jednom případě považovány za důkaz o existenci oprávnění podnikat a ve druhém nikoli.

Zejména se shora uvedených důvodů, jež jsou v žalobě podrobně rozvedeny, tedy žalobce napadá závěr žalovaného, podle něhož může uchazeč své oprávnění k podnikání prokázat pouze průkazem živnostenského oprávnění, za který se považuje toliko živnostenský list (popř. koncesní listina) a osvědčení, jak vyplývá ze živnostenského zákona. Takový závěr dle žalobce nemá oporu v zákoně. Navíc lze v něm dovozovat i rozpor se zásadou rovnosti jednotlivých uchazečů o veřejnou zakázku a se zásadou nediskriminace, neboť pokud by zadavatel měl důvodně trvat na prokazování oprávnění k podnikání pouze způsobem předvídaným živnostenským zákonem, nemohly by tak zahraniční subjekty uvedeným způsobem oprávnění k podnikání prokazovat. Tím, že byl žalobce vyloučen z jednání pro neprokázání kvalifikace, došlo k pochybení, které mělo zásadní vliv na průběh výběrového řízení. Obdobnými námitkami, jimiž žalobce nyní brojí proti rozhodnutí žalovaného, již žalobce brojil proti samotnému rozhodnutí zadavatele a správního orgánu I. stupně. Žalovaný se ke všem jeho námitkám řádně nevyjádřil, a tedy rozhodnutí je nejen nezákonné, ale též nepřezkoumatelné.

Žalobce tedy navrhuje, aby soud pro nezákonnost i vady řízení napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, stejně tak zrušil i jemu předcházející rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení, a aby věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření setrvává na závěrech, které prezentoval již v napadeném rozhodnutí. Požadoval-li dle žalovaného zadavatel v rámci zadávacího řízení prokázání oprávnění k podnikání, pak bylo třeba toto oprávnění prokázat způsobem, který předepisuje zákon, a tedy živnostenským listem či koncesní listinou. Jen ty totiž živnostenský zákon jako jediné označuje za „průkaz živnostenského oprávnění“. Alternativně lze totéž prokázat osvědčením, které podle § 10 odst. 4 živnostenského zákona obě tyto listiny nahrazuje. Výpis předložený žalobcem není živnostenským zákonem označen jako průkaz živnostenského oprávnění, a proto jím toto oprávnění není možno prokazovat. Žalovaný má zato, že oprávnění mělo být předmětem „prokazování“ a nikoli „dokazování“. Pokud si žalobce není vědom toho, jaký způsob prokazování živnostenského oprávnění mu zákon předepisuje, pak žalovaný připomíná obecnou právní zásadu, podle níž neznalost zákona neomlouvá, a tedy v této právní věci jde taková neznalost k žalobcově tíži. Pokud jde o zahraniční osoby – případně uchazeče o veřejnou zakázku – i u nich by žalovaný trval na tom, aby tyto osoby prokazovaly své podnikatelské oprávnění v souladu s českým právním řádem, který v této situaci umožňuje prokázat požadované skutečnosti takovými listinami, které vydaly zahraniční úřady a které lze postavit naroveň dokladům vydaným správními orgány v České republice.

Žalovaný tedy navrhuje žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

Z obsahu správního spisu soud zjistil zejména následující pro posouzení této právní věci rozhodující skutečnosti:

Zadavatel ve výzvě k jednání č.j. 04/738-8-5888 ze dne 18.3.2005 (bod VI. písm. D/) požadoval prokázání oprávnění k podnikání, a to textem svojí dikcí odpovídajícím § 30 odst. 2 písm. c) zákona, tedy „prokázáním oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů ...“. Šlo o výzvu k jednání v rámci veřejné zakázky „Podpora terminálu Citrix – Citrix Subscription Advantage“, která byla zadávaná v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 27 odst. 1 písm. b) zákona. Jednotliví zadavatelem oslovení uchazeči (celkem tři) podali nabídky, přitom ohledně žalobcovy nabídky zadavatel dospěl k závěru, že žalobce požadavek podle bodu VI. písm. D) výzvy k jednání nesplnil, neboť ve své nabídce nepředložil oprávnění k podnikání, ale pouze výpis ze živnostenského rejstříku. Z tohoto důvodu byl žalobce vyloučen z jednání, proti rozhodnutí zadavatele brojil nejprve námitkami a následně návrhem ke správnímu orgánu I. stupně.

Ohledně průběhu správního řízení soud zejména zjistil, že správní orgán I. stupně vydal dne 13.6.2005 rozhodnutí č.j. VZ/S77/05-153/2556/05-Va, kterým správní řízení o přezkum úkonů zadavatele zastavil, neboť neshledal porušení zákona. Věcně se přitom ztotožnil se závěrem zadavatele. Podle rozhodnutí vydaného v I. stupni správního řízení je při prokazování oprávnění k podnikání v případě, že předmětem veřejné zakázky jsou činnosti prováděné v režimu živnostenského podnikání, nutno vycházet ze znění živnostenského zákona. Podle § 10 živnostenského zákona je průkazem živnostenského oprávnění

živnostenský list či koncesní listina, přičemž tento průkaz lze nahradit i osvědčením, které podnikateli vydá na jeho žádost živnostenský úřad. Uchazeč tedy může své oprávnění k podnikání prokázat pouze živnostenským listem nebo osvědčením. Žalobcem předložený výpis ze živnostenského rejstříku má sice vypovídací hodnotu o podnikání určitého subjektu a obsahuje údaje obdobné či shodné s údaji uvedenými na průkazu živnostenského oprávnění, avšak tato písemnost nemá charakter veřejné listiny a jejím předložením tedy nemůže být nahrazeno prokázání oprávnění k podnikání. K podanému rozkladu se věci zabýval žalovaný, ten se věcně ztotožnil se závěrem, k němuž dospěl správní orgán I. stupně, a rozklad zamítl a napadené rozhodnutí vydané v I. stupni správního řízení potvrdil. Jeho rozhodnutí nyní žalobce napadá žalobou.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s.ř.s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), přitom jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Krajský soud při přezkumu napadeného rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) shledal, že žaloba je důvodná. Rozhodl přitom bez jednání za podmínek podávaných z § 51 odst. 1 s.ř.s.; žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.

Podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona se splněním kvalifikace rozumí prokázání oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů, má-li v ní být uchazeč nebo zájemce zapsán podle zvláštních právních předpisů; oprávnění k podnikání může uchazeč nebo zájemce doložit ve stejnopise nebo v úředně ověřené kopii.

Podle § 30 odst. 3 zákona požadavky na splnění kvalifikace podle odstavce 2 včetně dokladů požadovaných k jejich prokázání uvede zadavatel v oznámení zadávacího řízení.

Způsob prokázání oprávnění k podnikání, jak jej zadavatel stanovil, odpovídá způsobu podávanému z § 30 odst. 2 písm. c) zákona. Žalobce byl tak povinen „prokázat oprávnění k podnikání, včetně předložení výpisu z obchodního rejstříku či jiné evidence ne starší než 90 dnů“.

Účelem prokazování a ověřování splnění kvalifikace v zadávacím řízení je zajistit, aby zadavatel volil pro plnění předmětu veřejné zakázky konkrétního dodavatele pouze z takového okruhu subjektů, které poskytují zejména odborné, kvalitativní, právní a finanční záruky řádného, včasného, bezpečného a kvalitního plnění. Účelem prokazování oprávnění k podnikání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona je pak zajistit, aby v okruhu subjektů, z nichž zadavatel konkrétního dodavatele vybere, byly jen subjekty oprávněné zadavatelem poptávané plnění uskutečnit. Procedura posouzení prokázání oprávnění k podnikání podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona tedy není samoučelná, má v rámci zadávacího řízení klíčový význam: mít z hlediska zadavatele materiálně najisto postaveno, že subjekty, z nichž bude dodavatel příslušného plnění zadavatelem vybrán, jsou oprávněny poptávané plnění coby podnikatelé poskytnout.

Z obsahu správního spisu nevyplývá, že by u zadavatele vyvstaly jakékoli pochyby o tom, že žalobce příslušným oprávněním fakticky disponuje. Toto žalobcovo tvrzení obsažené v žalobě nevyvrací ve svém vyjádření ani žalovaný. Sporu je tedy toliko o to, zda forma prokázání oprávnění, jak ji zvolil žalobce, odpovídá dikci § 30 odst. 2 písm. c) zákona, neboť

ve výzvě zadavatele č.j. 04/738-8-5888 ze dne 18.3.2005 se žalobci žádné konkretizace způsobu prokázání oprávnění k podnikání nad rámec podmínek podávaných z práve uvedeného ustanovení zákona nedostalo.

Pokud jde tedy o způsoby prokazování kvalifikace podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona, pak konstrukci zvolenou zákonodárcem ohledně způsobů prokazování je třeba vyložit jako konstrukci (byť nikoli obratně formulovanou), která nutně musí dopadat jak na případy, kdy je dodavatel zapsán v obchodním rejstříku, tak na případy, kdy v něm zapsán není. Není-li dodavatel v obchodním rejstříku zapsán, aplikace části § 30 odst. 2 písm. c) zákona od slova „včetně“ je vyloučena. Je-li dodavatel v obchodním rejstříku zapsán, pak se aplikuje celé ustanovení § 30 odst. 2 písm. c) zákona, přitom použití slova „včetně“ znamená, že dodavatel musí při prokazování oprávnění k podnikání (v jeho rámci) vždy předložit výpis z obchodního rejstříku.

Pokud jde o otázku, zda je lege scripta předepsána konkrétní forma, jak prokázat oprávnění k podnikání, pak soud především nepokládá za zákonnou aplikaci živnostenského zákona a neztotožňuje se tak s podstatou hmotněprávní argumentace žalovaného, resp. správního orgánu I. stupně žalovaným převzatou. Jednak ustanovení § 10 odst. 1 a 3 živnostenského zákona definují „průkaz živnostenského oprávnění“ (jde o „oprávnění provozovat živnost“), nikoli „průkaz oprávnění k podnikání“ ve smyslu § 30 odst. 2 písm. c) zákona, neboť posléze uvedený pojem je nepochybně pojmem širším. Zahrnuje totiž pro účely prokázání kvalifikace i prokázání jiného oprávnění než provozovat živnost. Kromě toho ze zákona ani ze živnostenského zákona nevyplývá žádné pravidlo, jež by nasvědčovalo tomu, že by způsob prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona specifikovaný v živnostenském zákoně měl být využit i mimo režim živnostenského zákona, tj. v zadávacím řízení uskutečňovaném v režimu zákona. Nadto živnostenský zákon v § 10 ani v jiném ustanovení výslovně neomezuje jiné způsoby prokázání oprávnění k podnikání podle živnostenského zákona na případy, jež přesahují působnost živnostenského zákona.

Není-li konkrétní forma způsobu prokázání oprávnění k podnikání předepsána v § 30 odst. 2 písm. c) ani v jiném ustanovení zákona, pak je předně na samotném zadavateli, aby za podmínek podávaných z § 30 odst. 3 zákona, zejména s ohledem na věcný charakter veřejné zakázky, konkretizoval doklady, jejichž předložením bude požadavek na prokázání oprávnění k podnikání splněn. Nespecifikuje-li tyto doklady ani zadavatel, pak platí, že podmínku prokázání oprávnění k podnikání je třeba ze strany dodavatele splnit vždy (i když dodavatel v obchodním rejstříku zapsán není), a to v zásadě jakýmkoli způsobem stavicím pro zadavatele najisto, že příslušný dodavatel oprávněním k podnikání nezbytným pro uskutečnění zadavatelem poptávaného plnění disponuje. Nejčastějším (a z pohledu průkazní způsobilosti vždy nejjistějším) v úvahu přicházejícím způsobem prokázání oprávnění k podnikání v žalobcově situaci může být sice předložení výpisu z obchodního rejstříku v kombinaci s dokladem o oprávnění k podnikání podle § 10 odst. 3 živnostenského zákona, tato kombinace však není nezbytná, nadto nejsou a priori vyloučeny ani jiné způsoby mající z pohledu zadavatele objektivně obdobnou materiální průkazní hodnotu jako doklad o oprávnění k podnikání podle § 10 odst. 3 živnostenského zákona.

Ze shora uvedeného vyplývá, že podniká-li příslušný dodavatel v režimu živnostenského zákona, je-li do živnostenského rejstříku zapsána toliko osoba disponující

oprávněním k podnikání podle živnostenského zákona, obsahuje-li výpis ze živnostenského rejstříku údaje způsobilé prokázat oprávnění dodavatele ke konkrétní podnikatelské činnosti (a sice v části, v níž je rejstřík podle § 60 odst. 3 živnostenského zákona veřejným seznamem), nspecifikoval-li zadavatel ve výzvě k jednání, jež tu má materiálně povahu oznámení zadávacího řízení podle § 30 odst. 3 zákona, konkrétní způsob prokázání oprávnění k podnikání, a není-li zvláštního důvodu k pochybnostem o aktuálnosti údajů obsažených ve výpisu ze živnostenského rejstříku (takové pochybnosti zadavatel, správní orgán I. stupně ani žalovaný nevyjádřili), pak konstrukce podávaná z § 30 odst. 2 písm. c) zákona s přihlédnutím k významu prokázání oprávnění podnikání v zadávacím řízení, jak byl shora soudem vyložen, nevylučuje prokázání oprávnění k podnikání samotným výpisem ze živnostenského rejstříku. Zákon je tu třeba v této otázce (už při tak administrativně komplikované zadávací proceduře) interpretovat především funkčně, nikoli formalisticky s dovozováním pro účastníky zadávacích řízení těch nejkomplicovanějších postupů. Tato potřeba funkčního pojetí interpretace § 30 odst. 2 písm. c) zákona, jež dle soudu není vyvrácena za použití žádné z interpretačních metod, je obdobná té, jež se uplatní například za situace, kdy zadavatelem poptávané plnění nevyžaduje (nebo dokonce vylučuje) existenci podnikatelského oprávnění; například je-li předmětem veřejné zakázky koupě nemovitosti, kde požadavek podnikatelského oprávnění dosavadního vlastníka – prodávajícího – nedává smysl, podmínka podle § 30 odst. 2 písm. c) zákona se absolutně neuplatní, aniž by zákon výjimku v tomto směru expressis verbis obsahoval.

Zadavatel, správní orgán I. stupně ani žalovaný tedy nepochybnili, že by žalobce příslušným oprávněním k podnikání disponoval. Zpochybnili toliko formu, jíž žalobce oprávnění k podnikání prokazoval. Trvání na předložení živnostenského listu nebo koncesní listiny za situace, kdy je (kromě obligatorního výpisu z obchodního rejstříku) předkládán výpis ze živnostenského rejstříku, aniž by vyvstaly jakékoli pochybnosti o splnění podmínky oprávnění k podnikání, však nemá oporu v zákoně. Nepoužije-li se přitom v daném případě ani zčásti jiný zákon (in concreto: zákon o živnostenském podnikání), jak soud shora podal, není zákonného důvodu trvat na předložení živnostenského listu či koncesní listiny.

Žalovaný tedy sice použil správný právní předpis (zákon), v jeho rámci správnou právní normu, jež v úvahu hypoteticky přicházela (norma obsaženou v § 30 odst. 2 písm. c) zákona), avšak vyložil ji nesprávným způsobem. To způsobilo nezákonnost jeho rozhodnutí. Žalobu tedy soud shledal důvodnou, proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s. pro nezákonnost zrušil a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Důvody pro zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí vydaného v I. stupni správního řízení podle § 78 odst. 3 s.ř.s. neshledal, neboť nápravy lze dosáhnout v řízení před žalovaným.

V dalším řízení před žalovaným bude zapotřebí s respektováním shora podaného právního názoru soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.) znovu posoudit zjištěné skutkové okolnosti a učinit z nich správný právní závěr.

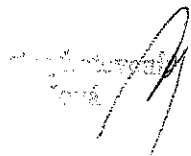
Pokud jde o náklady řízení, o nich krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Plný úspěch ve věci měl žalobce, tomu tedy náleží právo na náhradu nákladů proti žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení ve výši 2 000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, právo na jejich náhradu tedy soud přiznal společně s náklady právního zastoupení ve výši 2 558,50 Kč (2 úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a jedno písemné podání soudu – žaloba – podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) společně se dvěma režijními paušály podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu,

ve znění pozdějších předpisů, s navýšením o částku odpovídající výši daně z přidané hodnoty, neboť právní zástupce žalobce soudu prokázal, že je jejím plátcem). Celkem tedy na nákladech řízení náleží žalobci 4 558,50 Kč. K zaplacení soud stanovil žalovanému přiměřenou lhůtu.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí, které nabývá právní moci dnem doručení, je přípustná kasační stížnost za podmínek § 102 a násl. s.ř.s., kterou lze podat do dvou týdnů po jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně prostřednictvím Krajského soudu v Brně, a to ve dvou vyhotoveních. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání (§ 105 odst. 2 a § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

V Brně dne 1.8.2006

Za
Kč

JUDr. Jaroslav Tesák, Ph.D., vr.
předseda senátu

10